

Василь
Вишиваний

Минають
дні...

10
3194-2/10-2/20
Василь Вишиваний.

Минають дні...

~~46508~~

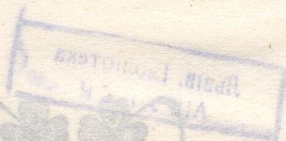
Відень 1921.

З Друкарні Мехітаристів у Відни, VII.

15/2=4u/S-65944

БІБЛІОТЕКА

МІНІСТЕРСТВО ДІЛ...

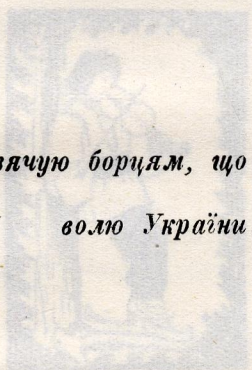

Дніпівська державна
наукова бібліотека

924

Відомості 1921.

3 Державні Механізми у Відомості VII.

*Присвячую борцям, що впали за
волю України!*

Исследование по истории и географии

С. 1-2

Минуют дни...

Минають дні...

Минають дні розкішного кохання,
Минають дні журби,
Минають дні великого страждання,
Важкої боротьби...

Одна по них у нас луна остане
Із тих минулих днів,
Що в серце наше мов весна загляне,
Мов привид майських снів.

Минають дні розкішного кохання,
Минають дні журби,
Минають дні великого страждання,
Важкої боротьби...

Ніч надходить . . .

Зоря за горами блідніє —
Снуються долом ирачні смуги,
Надходить ніч — кругом темніє
І линуть сні на крилах туги . . .

Ступає ніч тихоньким кроком,
Щоб квіти, гори — всі заснули.
На небі зорі срібним оком
Мигтять собі. Про нас забули.

Мовчить потік і ліс — ні згуку —
І в пільмі хвилі все сховаєш:
Надії, мрії та розпуку —
Усе, що ти в житті кохаєш . . .

Чорногора.

Сріблом сяє сніг в Карпатах,
А під захід червоніє . . .
У долині хліб на нивах
Перед жнивом золотіє. —

Жар на заході сучерку
Гомін праці в день несеться:
Мовчки нічка вже надходить
Пісня пташки ще не рветься.

В яснім світлі місяченька
Черемош внизу сріблиться —
Піп Іван високий, білий
На сторожі там держиться . . .

Досвітня заграва на поляні.

Високо ген лежить поляна,
Кругом суворий, темний бір;
Лежить забута і незнана —
Куток тихенький серед гір.

Як вечір тіни там спускає,
Як присмерк там прислонить все,
То місяць срібним світлом ткає
І серед гиль вінок плете.

І запах квітів, мов кадило,
В гору до неба тихо йде.
У лісі темному світило —
Блищак в повітрі десь гуде . . .

Мягонький легіт в лісі грає,
Тканина серед гиль тремтить . . .
І срібний сон поляни тає.
Зоря на сході вже блистить.

І чари ночі мов померли . . .
Квітки збудились і тремтять.
В очах роса мереже перли,
Що в сонці граються, блестять.

Вмирає ніч; останні тіни
З поляни теж кудись ідуть
І в лісі срібним руном піни
Мов океаном йдуть, пливуть . . .

На полонині...

З далека чую згуки тихі.
Несуться тужно і поволи.
Звучать вони, як рідна пісня,
Якої ще не чув ніколи...

З верхів далеких ген несеться
Глибоко в серце заглядає —
Все рідний край у ній я бачу.
Вона весь біль мій проганяє.

Солодко так звучить і мило
В краю Гуцулів, в полонині —
І повна радощів для тебе
Звучить у серці, в батьківщині...

Осінний вітер.

Осінний вітер жалісно скиглить.

Журливу вістку він несе.

З риданням вітру вістка мчить:

Природа мре! природа мре!

І там і тут,

І по дорозі

Листки падуть,

Мов сльози . . .

По горах, по яругах — скрізь гуде,

Мов дикий лютий звір.

„Природа мре! природа мре!“ —

Несеться гомін гір . . .

І там і тут

І по дорозі

Листки падуть,

Мов сльози . . .

В горах.

Ліси шумлять, немов колишуть нас;
Думки летять кудись далеко, ген...
А соловейко тьохка раз-у-раз —
Пращає гарний теплий день.
Проміння соняшне цілує полонину,
Зоря розиріяна за горами біліє,
Отарою по небі хмарки линуть,
А вітер в лісі легко шевеліє.
Надходить ніч — і чуда розкриває.
Роса паде і квітоньки цілує,
І соловейко в лісі не вмовкає.
Ніч — чарівниченька задумалась — банує...

Ноктюрн . . .

Далеко ген дримають шпилі.
Над ними срібні зорі . . .
І дивний чар нічної хвилі
Розносить сум в просторі . . .

Проснулась туга серед ночі . . .
І я пристав в дорозі,
Згадав твої вдумливі очі
І сплив мій сум у сльозі.

Далеко ген, падучі зорі
В безкраю поринають;
В безмежному, нічному морі
Мов перли сліз зникають . . .

Рання хвиля.

Зіронька рання вже мліє,
Збудились берези, тремтять;
Вітер в листках шевеліє
І хмари кудисьто летять.

Квіти пахупці збудились
І личко вмивають своє;
Сявом щастя займились,
Бо сонце їм радість дає.

Птахи збудились, співають
І вітер шепоче гей в сні:
„Дні насолоди минають,
Минають і мрії твої!“

Осінь в горах.

Осінний вітер в просторах сіе
І жаль по горах ростилає.
Буковий ліс заржавів, червоніє,
І журиться, зітхає і конає . . .

Легінь стоїть задумався і мріє.
І меркнуть перед ним осінні чари;
А вітер плаче і по дебрах мліє.
По небосхилі тужать сірі хмари . . .

І сум холодний з хмар на гори кане
А син Карпат склонився і ридає . . .
Бо жаль йому, що вся краса зівяне,
Що все, чим жив, минається, вмірає.

Надія.

(Посвята Гуцулам.)

О хмари, що в сторони рідні ідете,
Гуцулів від мене вітайте —
О птиці, що в гори на південь пливете
З вітанням од їх повертайте.

В неволі самотний я тужу й сумую,
Далеко народ мій і гори —
І, зданий на ласку судьби, тут нудьгую,
Мій Боже, дай знести це горе.

Я сильно надіюсь, що прийде хвилина,
Весь світ запалає ognями —
І воля народів, щаслива година
Братерство воскресне між нами.

Весело, гей!

Покинув я село, дівчата,
Пішов до рідних верховин.
Зі мною вівці і ягнята
І воля полонин.

Весело, гей! тут добра паша
І в раю тихих полонин
Цвіте як май свобода наша
І втіха для маржин . . .

Весело, гей! трембіта трембітає
І вітер гомін в доли рве . . .
Хай мила вчує і пізнає,
Що милий вольним ще живе.

Весело, гей! я світ вітаю,
Як володар той нарід свій.
І кличу звінко, голосно, бо знаю,
Що гірський світ — він мій! —

Зима.

Пахиурій день, холодний вітер віє,
Потік невільник — під льодом плаче.
По горах сніг кругом біліє,
В селі ворона сумно краче.

І все утомлене дрімає —
І всюди білий, вічний сон —
І стогне ліс, потік ридає —
І чути кракання ворон.

І в мене в серці теж зима
І чути злобне: кра . . .

Хвилі . . .

В житті є дивні хвилі . . .

Колишуть нас, мов філі,
на морі . . .

І радість в серце гляне,
Всміхнеться, та зів'яне

і змеркнуть зорі . . .

В житті є дивні чари.

Майнуть мов небом хмари —
ті білі хмари

Любов нераз засяє

Про чар тих хвиль згадає,

про дивні дари . . .

І мрії за тобою

Полинуть самотою —

як білі хмари . . .

— — — — —
Білі хмари,

Дивні чари!

З вами, з вами линуть з далі,

Всі мої надії.

Вірлиний крик.

Гуде Гуцульщина, співає,

Природа вся цвіте,

А Черемош аж грає . . .

Маржина вся пасе.

І смутку хоч тобі на лік:

Здається божий рай.

Шумить тобі сосна й потік:

Щасливий край! щасливий край!

І цвивби на Покуття досі

Чудовий, ясний май,

Якби у смертному покосі

Не повалився гай.

Днесь голод, смерть, кати
В Гуцульщині гуляють;
І змучені брати
Заковані вмірають.

Лишень орли кружляють
І крильми лопотять,
Мов наших закликають;
Вони летять, — кудись летять . . .

Ноктюрн над морем . . .

Над морем місяць сріблом сяє,
І чути легкий хвилі шум . . .
І ніч задумана скриває
У сяйві срібла сум.

Падучі зорі ген зникають
І срібний шлях за ними згас.
Пестливі хвилі нишком грають,
І в безвість кане час . . .

Ноктюрну тони в даль лунають
І місяць вже на сон іде . . .
Лиш морські хвилі ще гуляють —
Їх легіт до танку веде . . .

Роспука.

(Присвячую Василеві Сливчукові.)

Страждання все життя та сльози,
Терпіння й безконечна мука . . .
На майський квіт падуть морози
І глумиться над друзями розлука.

Побачу я колись тебе мій друже?
Побачу я вас ще, кохані гори?
Чи чуєте, як я баную дуже,
Як серце томить невимовне горе?

Любов матери.

Не можу, не можу заснути,
Являється вічно мій син;
В кайдани залізні закутий
І мертві товариші з ним.

За волю країни ти згинув.
І де ти спочив! — озовись!
Мене сиротою ти кинув —
А клявся, що вернеш колись!

Ніколи не вернеш до хати,
Мені вже не бачить тебе! —
Банує зажурена мати,
А вітер ридання несе . . .

Нехай! Прийде хвиля і воля
Увільнить нас з ганьби ярма
І лекше знесу я недолю
І скажу: пропало, дарма.

Умру я від жалю, ох, знаю!
Та долі собі не молю,
Бо в серці розраду кохаю,
Що в сині героя люблю.

Молись.

Мої гадки блукають
Стежками давних літ
І з тугою збирають
Любови звялий квіт.

Дарма — ні з чим вертають,
Дарма — вони шукали.
Лиш серцю нагадають,
Що дні весни пропали.

Мої гадки блукають
І линуть ген вперед
І лугами збирають
Надій пахучий квіт.

Казали їм „вертати“,
Казали їм „забути“,
Казали їм „вмірати“.
Любови не вернути . . .

Незнаним Героям.

Заздрю я тим, котрі в землі вже сплять,
Яких ніхто не знає;
Які на віки вже мовчать,
Й ніхто їх не кохає . . .

Голубить тих забутих без імен
Земля, мов рідна мати;
Цілує їх в ночі і в день,
Щоб їм любов віддати.

Заздрість.

Щаслива, щаслива дитино!
Ти хату, батьківщину маєш.
У тебе є рідна родина
І ти ще сиріцтва не знаєш...

Не знаєш ти слова блукати,
Маленька ти ще моя пташко.
Не знаєш, як сумно шукати
Батьківщину другу, як важко!

До сну тобі ненька співає,
Пестить тобі словом серденько
І пісня тебе колихає,
Голубить тихенько, тихенько...

Невинну дитину побачу,
І сниться мені моя доля.
І гірко од жалю заплачу
Мов квола билина край поля.

Потіха нещасного...

(собі.)

Розплилися мріяні мрії;
Спустошене серце мое.
Розплились найкращі надії,
Минулося з ними життя...

Так сумно і гірко в серденьку,
Так пусто, самотно мені!
Прекрасне життя далеченько;
Коротко трівало, як в сні...

І туга у серці ридає;
Нераз ти почувеш її...
Самітним в чужині блукаю
І думи голублю свої.

— — — — —

Минає в житті лиха доля
І кожний покине ярмо;
Всміхнеться нещасному воля
Цілуєчи смертю його...

До Збруї!

(Присвачую У. С. С.ам)

До збруї! До збруї стрільці!
Зірвіть, ламайте кайдани!
Зеднаються з вами покійні брати,
І згояться народні рани . . .

До збруї! До збруї стрільці!
Товаришів рідних згадайте,
Що мріють про волю в холодній землі
Всі сили до бою зєднайте!

До збруї! До збруї стрільці!
Велика Вкраїна повстане
І в купелі крови воскреснуть мерці
І радість до краю загляне.

До збруї! До збруї стрільці!
І рідну країну спасайте!
Повстаньте як вірні козацькі сини,
Героями в хату вертайте!

PA 924

Василь
Вишиваний

Минають
дні...